

Een krokodil in het bad

Paul van Loon

‘Je ziet er uitgedroogd uit, Gilbert,’ zei Bregje op een dag tegen haar krokodil. ‘Ik zal eens een lekker bad voor je maken.’ Ze liet het bad vollopen en deed er badschuim in.

Gilbert plonsde meteen in het water. Hij verdween helemaal onder het schuim. Alleen zijn ogen kwamen erbovenuit.

Bregje pakte de badspons. Gilbert vond het fijn als ze hem helemaal afsponsde.

Maar net toen ze wilde beginnen, hoorde ze de voordeur. Haar moeder kwam thuis.

Hoe kan dat nu? dacht Bregje verschrikt. De winkels zijn toch nog niet dicht? Mama is anders nooit zo vroeg thuis. Maar haar moeders voetstappen klonken al op de trap.

‘Duiken, Gilbert,’ siste Bregje.

‘O, mijn voeten,’ kreunde moeder op de overloop.

‘Die rotroltrappen bij Siepers deden het niet.’

Ze duwde de deur van de badkamer open en zag Bregje bij de badkuip staan. ‘Ah, een warm bad, dat is net wat ik nodig heb na al dat gesjouw.

Ga eens opzij, kind.’

Voor Bregje iets kon zeggen, begon haar moeder zich uit te kleden. Het ene na het andere kledingstuk viel op de grond.

Bregjes mond zakte open. Het was lang geleden dat Bregje haar moeder in d’r blootje had gezien.

Zonder kleren was ze veel dikker dan mét.

‘Vouw mijn kleren even op, wil je?’ Toen stapte moeder in bad en ging liggen.

‘Gilbert!’ piepte Bregje.

‘Sta niet zo te gapen,’ zei haar moeder. ‘Pak even een handdoek voor mij.’

Bregje keek naar het water. Van Gilbert was niets te zien. Haar moeder vulde de hele badkuip en het schuim was tot aan de rand gestegen.

‘Nou, waar wacht je op?’

Bregje keek nog een keer naar het bad. Toen liep ze naar de kast op de overloop. Ze pakte een dikke handdoek uit de kast.

Op dat moment gilde moeder luidkeels.

Mama heeft Gilbert ontdekt, dacht Bregje.

Ze rende terug naar de badkamer.

Moeder zat kreunend in het bad. Met twee handen hield ze haar voet vast. Haar grote teen was rood en dik.

‘Wat is er, mama?’ zei Bregje angstig.

‘Ik heb mijn teen gestoten aan de kraan,’ kreunde haar moeder. ‘Ooo, wat doet dat zeer!’

Bregje kon haar oren niet geloven. Mama zei helemaal niets over Gilbert.

‘Wat sta je daar nou?’ zei haar moeder. ‘Help me eruit. Dat bad zit ook al niet lekker vandaag.

Net of er boomschors op de bodem ligt.’

Bregje hielp haar moeder uit het bad. Op haar billen zag ze een afdruk van Gilberts kop en poten. Arme Gilbert, dacht Bregje.

‘Vreemd hoor,’ zei haar moeder. Ze sloeg de handdoek om zich heen en keek naar het badwater. Het schuim was al dunner geworden en op de bodem zag ze een donkere vlek.

‘Ik laat het bad wel leeglopen, mama,’ zei Bregje. ‘Ga maar gauw op bed liggen.’

‘Dat zal ik maar doen,’ zei haar moeder.

‘Ik geloof dat ik ook hoofdpijn heb, want ik zie allemaal donkere vlekken.’ Hinkend liep ze de badkamer uit.

Zodra ze weg was, trok Bregje de stop uit het bad. Gorgelend liep het water weg.

Op de bodem van de kuip lag Gilbert. Hij was behoorlijk geplet en hij keek nogal benauwd.

‘Gilbert, leef je nog?’ vroeg Bregje ongerust.

Ze tilde de krokodil uit het bad en wikkelde hem in een handdoek.

Nog een beetje versuft keek Gilbert Bregje aan, maar toen grijnsde hij weer als een echte krokodil. Alsof hij wilde zeggen: mij krijgen ze niet zomaar plat.

Het S-woord

Maren Stoffels

Bij Janne thuis gelden deze regels:

1. Noem het S-woord *nooit*
2. Laat de deur *nooit* langer dan een seconde openstaan
3. Vervang de plakstrips wekelijks
4. Zuig ze *nooit* op, want ze kruipen uit de stofzuiger
5. Grappen over dit onderwerp zijn *verboden*
6. Het allerbelangrijkste: sla ze *dood!*

‘Hij moest eens weten...’ Janne fluistert de woorden zó zacht, dat niemand anders ze kan horen. Haar wangen gloeien.

Ze verbreekt elke regel.

Maar vooral die allerbelangrijkste: de laatste.

‘Niet bang zijn, Max.’ Janne steekt haar hand uit. Het is net of die ene spin haar al een klein beetje kent. Hij rent niet meer weg, maar blijft gewoon zitten.

Ze snapt niet waarom ze zelf niet bang is voor spinnen, ze vindt ze zelfs wel grappig. Die acht dunne pootjes zien er onhandig uit.

‘Janne?’

Daar is papa! Snel schuift Janne de bak terug onder haar bed.

‘Ja?’

De deur vliegt open en haar vader staat in de deuropening. Voor de zekerheid geeft Janne de bak nog een duwtje, verder onder het bed.

‘Wat heb je daar?’

‘Dat is...’ Janne voelt dat ze nog roder wordt. ‘Dat is een verrassing!’

‘O...’ Papa’s ogen glimmen nieuwsgierig. ‘Voor wie?’

‘Voor... jou en mama.’

‘Voor onze trouwdag?’

‘Eh...’ Ze ziet al voor zich hoe ze deze bak met een grote strik eromheen op hun bed zet. ‘Ja.’

‘Mag ik vast weten wat het is?’ Papa doet een stap naar voren.

‘Nee!’ Jannes stem schiet omhoog. Ze maakt zich breed, zodat papa niet onder haar bed kan kijken.

‘Écht niet?’ probeert papa nog een keer.

‘Nee.’

‘Hmmm... Jammer.’ Papa draait zich om. ‘Kom je naar beneden? Het eten is klaar.’

‘Ja.’ Opgelucht staat Janne op.

Max en de anderen zijn veilig. Voor nu.

‘Janne heeft een verrassing voor ons.’ Papa schept de aardappels uit de ovenschaal op de borden.

‘Voor ons?’ Mama kijkt verrast op. ‘Voor onze trouwdag?’

Janne knikt snel. Nu moet ze natuurlijk écht iets gaan regelen...

‘Het ligt onder haar bed.’

David veert geschrokken op en kijkt naar Janne.
Haast onzichtbaar schudt ze haar hoofd.

Opgelucht zakt David weer neer.

‘Wat is er?’ vraagt papa.

‘Niets,’ zegt David snel. ‘Ik dacht even dat je onze verrassing had gezien...’

David is de enige die haar geheim kent. Hij helpt zelfs met spinnen redden. Afgelopen week bracht hij er twee tegelijk, die papa net had ontdekt in de keuken. Hij wist ze weg te halen voordat papa met de krant aankwam.

‘Eet smakelijk,’ zegt mama.

‘Wat denk jij dat de verrassing is?’ vraagt papa.

‘Geen idee, maar ik wacht rustig af.’ Mama stopt een aardappel in haar mond. ‘En jij ook!’

Papa kijkt meteen serieus. ‘Natuurlijk.’

Janne schiet in de lach. Als er iemand nieuwsgierig is, is het haar vader wel.

Dan kijkt hij op. ‘Hebben jullie de plakstrips nog vervangen?’

‘Natuurlijk,’ zeggen Janne en David in koor.

‘Ook die bij jullie slaapkamerramen?’

Ze knikken.

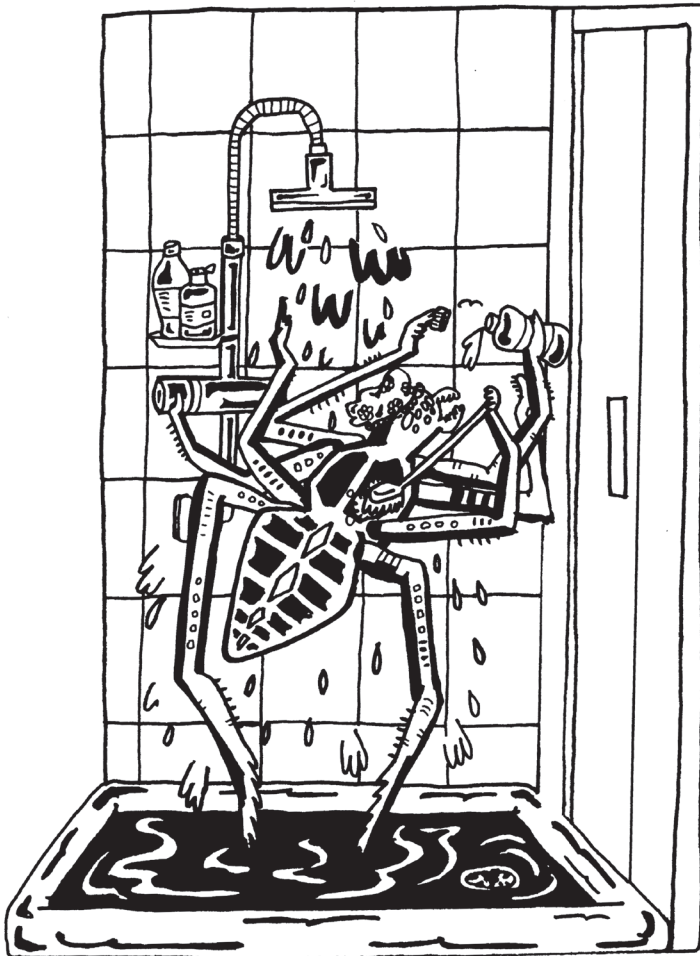
‘En...’ Papa stopt even, maar Janne weet meteen wat hij wilde vragen.

‘We hebben er geen een gezien,’ zegt ze.

‘Behalve die ene in de badkamer,’ voegt David eraan toe.

‘*Wát?!*’ Papa springt op. Nog voordat iemand iets kan zeggen, rent hij naar boven. Janne hoort zijn snelle voetstappen de trap op gaan.

‘Wáár?’ hoort Janne hem roepen. ‘Ik zie er geen!’
David grinnikt boven zijn bord. ‘Geintje.’
‘David...’ Mama schudt haar hoofd, maar ze heeft
een klein lachje om haar mond.
De voetstappen denderen de trap weer af.
‘Waar dan?’ briest papa. ‘Waar...’
Maar dan ziet hij Davids lachende gezicht.
‘Regel vijf!’ Papa tikt op de lijst op de keukendeur.

De printjes hangen door het hele huis. ‘*Geen grapjes!*’

‘Sorry,’ zegt David met een stalen gezicht. ‘Ik kon het niet laten...’

Papa’s gezicht betreft. ‘David...’

‘Ik zei toch sorry!’ David steekt een aardappeltje in zijn mond. ‘Kom op.’

‘*Niet bewegen.*’

‘Hè?’ David kijkt op.

‘Ik zei: NIET BEWEGEN!’ Papa springt overeind. Hij grist een krant van de tafel en brengt zijn arm naar achteren.

Janne volgt zijn blik en ziet een spin op de muur zitten.

‘Dit monster gaat kennismaken met mijn regel zes...’

‘Nee!’ Janne springt op. Ze gaat tussen de spin en papa in staan. ‘Ik breng hem wel naar buiten.’

‘Naar buiten?’ Papa fronst zijn wenkbrauwen.

‘Waarom zou je dat doen?’

‘Anders...’ Janne zoekt naar de juiste woorden. Wat moet ze nou verzinnen?

‘Anders wordt de krant vies,’ helpt haar broer.

‘Toch?’

Janne knikt snel.

‘Hmmm.’ Papa lijkt niet echt overtuigd.

‘Ik zet ’m helemaal bij de weg,’ dringt Janne aan.

‘Dan komt-ie heus niet meer terug.’

‘Dat gebeurt sowieso niet.’ Papa wijst op de deur.

‘Als iedereen zich tenminste aan regel

twee houdt. En als jullie de plakstrips—
‘Ja ja,’ zegt mama voordat papa zijn zin kan
afmaken. ‘Zet ’m maar buiten, Janne.’
Janne grist de spin van de muur. Papa hapt naar
adem en doet een grote stap opzij om haar erlangs
te laten.
De pootjes van de spin kriebelen tegen Jannes huid
als ze de tuin in stapt.
Ze loopt tot aan de weg en zakt daar door haar
knieën. Als ze zich omdraait, ziet ze papa voor het
raam staan.
Hij wil natuurlijk zeker weten dat ze hem ver
genoeg vrijlaat.
Ze doet alsof ze de spin loslaat en steekt haar
andere duim naar hem op.

‘Kijk eens!’ Janne haalt de deksel van de bak. ‘Dit
is een beter huis voor jou...’
Ze opent haar hand en zet de nieuwe spin erbij. De
bak wordt steeds voller, het zijn er al een stuk of
twintig...
De nieuwe spin kruipt snel in een hoek.
‘Geen zorgen,’ zegt Janne. ‘Je bent hier veilig.’
Dan vliegt de deur van haar kamer ineens open. Ze
heeft niet eens de tijd om de bak onder het bed te
schuiven!
‘Hé, zus.’ David doet meteen de deur weer achter
zich dicht. ‘Heb je ’m?’
Opgelucht haalt Janne adem.
‘Ik schrok me rot! Ik dacht dat je papa was!’